

“Kolle smijten” in de Kernemelkstraat

De Kernemelkstraat - “het stretje”- had geen eigen straatkermis. De bewoners hadden daar wellicht geen behoefte aan, in de straat waren er toch drie cafés waar ze konden samenkomen en dan was er nog de boltra achter het gemeentehuis. En toch kwamen de mannen iedere zondag samen voor het “kolle smijten”. Dit is een oud volksspel waarbij men op een kurk elk zijn munt legde en van op een afstand moest men dan proberen “de kolle” om te gooien om zo dicht mogelijk bij de munten te geraken. Gehaaide spelers konden dan wel met hun eigen werpmunt (vaak gemaakt uit zwaar lood) proberen “de kolle” – het kurk – te vergooien en op die manier toch dicht bij de opgelegde en intussen rondgestrooide munten te geraken, want dat betekende winst.

Eigenlijk een volkse variante van de petanque of jeu de boules zoals het in Frankrijk wordt gespeeld. (Hebben zij misschien ons volksspel afgenomen zoals de Engelsen het golfspel van ons gestolen hebben ?).

De mannen van de Kernemelkstraat hadden hun voormiddaguitstapje gehad: naar De Kroon bij Germaine, naar de Voyageur, naar de Vlasbloem of naar De Appel bij Pé Vincke.

Intussen had moeder de rosbeef, de roulade of het varkensgebraad en bij hoogdagen “de koeitong in madeirasaus” klaargemaakt, met daarbij groentjes als erwten, worteltjes, sperziebonen of chicons uit de eigen “lochting”, dat betekende dan van de Zonneberg in de Remi Dewittestraat (ongeveer waar nu Marcel Debeuckelaere en Luc Vynckier wonen), want geen enkel huisje in de Kernemelkstraat had een tuin en men had maar een achterkoertje, daarvoor waren de grondstukken te klein en iedereen huurde een stukje grond van het kasteel op de Zonneberg. Een soort volkstuintjes, zo kan je het noemen maar voor de vele kinderrijke gezinnen uit de straat een welgekomen toemaatje.

Na het eten volgde de “middagtuk”, een hazenslaapje na de heerlijke maaltijd van moeder de vrouw, die intussen ook de talrijke kroost onder de knoet hield. Het voorkeursprogramma was in die tijd “Opera en Belcanto” en wee u als je dacht: we veranderen even van zender, want vader slaapt toch. Direct wist je hoe laat het was.

En toen kwamen ze naar buiten: Arsène de piekevent, Mauriske Roselle, Sefke Vandamme, Berten Porte, Pol Reynaert, Achiël de schilder, Cyrielke Louagie, Juulke Porte. Sefke Messely kon niet meedoen, want die moest met de “crèmekarre” met zelfgemaakte ijskrem op de baan naar een of andere kermis of velokoers in de omtrek.

En dan werd op de aardestrook, waar zich nu garage Neyrinck bevindt (voetpaden lagen er toen nog niet), over een lengte van tien meter de schietstrook uitgetekend. Met veel ijver werd de afstand afgemeten van de schietlijn tot de kolle. Men wierp gewoonlijk met een zwaar muntstuk (of een loden stuk) en de inleg was toen ook tien centiem.

De inzet was niet groot, maar het enthousiasme des te meer. En zo werden gedurende de namiddag verschillende beurten gespeeld. Een pint achteraf bij Germaine van De Krone of in de boltra sloot de namiddag af.

Opvallend toch in die tijd: de straat hing aaneen en wie dan won of verloor, speelde geen rol. De zondagnamiddag was gepasseerd en eventueel kon men dan in de zomer nog eens luisteren naar de radio om te weten hoe Briek Schotte of de andere Flandriens het gedaan hadden in de “Tour de France”. En als Sefke Messely dan thuis kwam met zijn “crèmekarre”, dan kon er voor de kinderen van de straat wel een gratis ijsje af.

De Kernemelkstraat, “het stretje”: een straat apart en een toen heerlijke straat om in te wonen en dan spreek ik nog niet van onze echte kinderjaren – met goed veertig schoolkinderen waren we dan in dat kleine straatje en wat we dan allemaal beleefd hebben: dat is een verhaal apart met onze kampeerclub onder leiding van Denijs Louagie en onze loopwedstrijd “Toer de France” onder leiding van Dirk Verhelst en onze nachtelijke verdwaaltocht onder leiding van Omer Debaveye. Mijn hart is nog altijd in het stretje nr. 6, waar ik geboren ben, terwijl de jongens van de straat voetbalden tegen de rolluiken van de voorkamer waarachter mijn moeder haar weeën had en haar negende kind het leven schonk. God, wat een jeugdleven in dat kleine straatje. We zijn God en onze ouders nog altijd dankbaar dat we daar mochten opgroeien.

Mark REYNAERT